

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.290 van 23 mei 2017
in de zaak A. 203.858/XIV-35.748**

In zake : Koen EECKHAUT
wonend te 9270 Laarne
Loveld 66
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5416 REGIO PUYENBROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
Ten Bos 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het politiecollege van de lokale politiezone Regio Puyenbroeck van 13 februari 2012 waarbij verzoeker bij ordemaatregel voorlopig wordt geschorst van 14 februari 2012 tot en met 30 april 2012, met inhouding van 25% van zijn brutowedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 219.374 van 16 mei 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Robin Beck, die *loco* advocaat Wim Rasschaert verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 219.374 van 16 mei 2012. Er wordt naar verwezen.

3.2. Op 28 april 2012 beslist het politiecollege om de schorsing bij ordemaatregel te verlengen met vier maanden met ingang van 1 mei 2012 en met inhouding van 15% van de brutowedde.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van die beslissing wordt verworpen met het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012. Het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing is bij de Raad van State gekend onder het rolnummer A. 204.712/XIV-35.749. Er wordt heden uitspraak over gedaan bij arrest nr. 238.291 van 23 mei 2017.

3.3. De voorlopige schorsing bij ordemaatregel wordt nogmaals verlengd voor de periode van 1 september 2012 tot 31 december 2012, en met een beslissing van 19 december 2012 voor de periode van 1 januari 2013 tot 30 april 2013. Het beroep tot nietigverklaring van die laatste beslissing wordt verworpen met het arrest nr. 225.341 van 6 november 2013.

Het beroep tot nietigverklaring tegen een vierde beslissing tot verlenging van de schorsing bij ordemaatregel van 29 april 2013, wordt verworpen met het arrest nr. 225.530 van 20 november 2013.

3.4. Met een beslissing van 26 juli 2013 wordt aan verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel gedurende twee maanden opgelegd.

3.5. Met een koninklijk besluit van 10 juni 2014 wordt verzoekers mandaat als korpschef beëindigd. Het beroep tot nietigverklaring van die beslissing is verworpen met het arrest nr. 235.852 van 27 september 2016.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het recht om nuttig te worden gehoord, van het recht van verdediging en van de

zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt dat hij pas in de loop van donderdag 9 februari 2012 kennis kreeg van de hoorzitting op maandag 13 februari 2012 en dat men op één werkdag bezwaarlijk afdoende kan zoeken naar een geschikte raadsman, het dossier met hem bespreken en een verweer formuleren. Verzoeker meent dan ook dat hij niet ten volle gebruik heeft kunnen maken van zijn hoorrecht, toch een fundamenteel recht van verdediging. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat hij de gelegenheid diende te krijgen om zijn standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen. Verzoeker wijst er op dat een nuttige termijn van 24 uur voor het voorbereiden van een verhoor met betrekking tot een eventuele preventieve schorsing door de Raad van State reeds onvoldoende werd geacht. Het feit dat hij een verweer had voorzien voor het verhoor impliceert volgens verzoeker niet dat dit een nuttig verweer was. Mocht hij meer tijd hebben gehad, had zijn raadsman betere argumenten kunnen opbouwen en bewijsstukken kunnen verzamelen voor deze en andere argumenten.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling dat het recht om nuttig te worden gehoord als recht van verdediging enkel van toepassing is in straf- en tuchtzaken. De verwerende partij kan niet enerzijds verzoeker uitnodigen om te worden gehoord en anderzijds zeggen dat hij geen recht heeft om te worden gehoord. Bovendien schrijft artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) uitdrukkelijk voor dat men pas een voorlopige schorsing kan uitspreken na de betrokkene te hebben gehoord. Het recht van verdediging was dus wettelijk voorzien.

Beoordeling

5. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel in essentie op grond van de volgende overwegingen.

Verzoeker maakt ten onrechte geen onderscheid tussen het recht van verdediging en het recht om gehoord te worden. Het algemeen rechtsbeginsel

betreffende het recht van verdediging, zoals het in straf- en tuchtzaken geldt, kan geen toepassing vinden op de preventieve schorsing. Een dergelijke maatregel is geen tuchtmaatregel, maar slechts een maatregel van orde, genomen in het belang van de dienst.

Verzoeker is van oordeel dat hij zijn standpunt niet op nuttige wijze heeft kunnen kenbaar maken omdat de tijdsperiode tussen de oproeping en de hoorzitting te kort was. Hij komt tot die conclusie omdat hij slechts over één werkdag (vrijdag 10 februari 2012) beschikte om zijn verweer voor te bereiden. Hij maakt aldus abstractie van de weekenddagen 11 en 12 februari 2012, terwijl hij niet aantoont dat deze dagen niet benut konden worden voor de voorbereiding van zijn verweer. De volgens verzoeker te korte termijn heeft hem er niet van weerhouden een raadsman te contacteren en een vrij omstandig verweerschrift neer te leggen op de hoorzitting. Verzoeker heeft op de hoorzitting weliswaar melding gemaakt van de korte voorbereidingstermijn maar hij heeft hieraan geen duidelijke gevolgen verbonden en evenmin heeft hij om uitstel verzocht. In het verweerschrift wordt overigens geen enkel concreet punt aangegeven waarop verzoeker zich bij gebrek aan voldoende tijd niet nuttig heeft kunnen verweren. Ook in het verzoekschrift wordt geen enkel concreet punt aangegeven waarop verzoeker zich bij gebrek aan voldoende tijd niet nuttig heeft kunnen verweren. In die omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij door de korte tijdsperiode zijn standpunt niet op nuttige wijze heeft kunnen laten kennen.

Het eerste middel is ongegrond.

6. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het eerste middel ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het tweede middel voert verzoeker een “eerste motiveringsgebrek” aan omdat de verwerende partij onterecht alles aan hem toeschrijft terwijl hij slechts contact heeft gehad met CIAC Fleet op 26 juli 2011 en op 4 oktober 2011. In de gehele tussenperiode werd het dossier geregeld door commissaris P. V., als verantwoordelijke voor de gunning van de drie percelen. Door louter te stellen dat de “beweerde tekortkomingen vanwege CP [P. V.] thans niet aan de orde zijn” heeft de verwerende partij volgens verzoeker de door hem gegeven verantwoording niet degelijk onderzocht. Er werd noch onderzocht of P. V. inderdaad fouten heeft gemaakt, noch of het verweer inzake P. V. inderdaad correct is, noch wat de implicaties daarvan zijn op het onderhavige dossier. Aldus acht verzoeker artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek betreffende de contacten met CIAC Fleet niet relevant zouden zijn. Volgens verzoeker wordt de onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst immers rechtstreeks gesteund op zijn contacten met CIAC Fleet en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar de visie van de Raad van State aanhaalt stellende dat het bewijs van de feiten niet van belang is voor de beoordeling van de mogelijkheid tot het opleggen van een schorsing bij ordemaatregel, doch hiermee tegenstrijdig stelt dat de ordemaatregel op de feiten steunt. Niet ieder verweer omtrent de feiten kan dus als irrelevant worden

afgedaan. Verzoeker besluit dat het dus wel degelijk van belang is te weten welk aandeel hij heeft in de contacten met CIAC Fleet.

Beoordeling

8. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het eerste middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds *prima facie* uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Men kan uiteraard niet geheel abstractie maken van de feiten: de feiten worden in de bestreden beslissing betrokken in zoverre zij het voorwerp uitmaken van een opsporingsonderzoek. Zoals in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012 ook reeds werd gesteld, impliceert dit evenwel niet dat de verwerende partij moest aantonen dat de feiten bewezen zijn, aan verzoeker toegerekend kunnen worden en een tuchtvergriep uitmaken, noch dat de verwerende partij de argumenten van verzoeker inzake de feiten moest beantwoorden.

Dat de feiten wel relevant zijn om de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van verzoeker met het belang van de dienst te beoordelen is een terecht standpunt: artikel 59 van de tuchtwet bepaalt dat twee voorwaarden moeten vervuld zijn om een voorlopige schorsing bij ordemaatregel te kunnen opleggen: enerzijds moet er een tuchtprocedure, een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning zijn en anderzijds moet de aanwezigheid van het betrokken personeelslid onverenigbaar zijn met het belang van de dienst. Uit die dubbele voorwaarde volgt dat het bestaan van (te dezen) een opsporingsonderzoek niet automatisch impliceert dat de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar is met het belang van de dienst. Dit vergt van het bestuur een afzonderlijke beoordeling die slechts kan gemaakt worden door de feiten te betrekken. De verwerende partij

heeft dit te dezen ook gedaan: “Indien de feiten vermeld onder punt 2. waarvan het politiecollege kennis heeft genomen zouden worden bewezen, veroorzaken deze feiten een - al dan niet definitieve - vertrouwensbreuk tussen de bestuurlijke overheden en het personeel, enerzijds, en de korpschef anderzijds”.

Dat de feiten in die context relevant zijn impliceert evenwel niet dat de verwerende partij de feiten moest bewijzen en de argumenten van verzoeker omtrent die feiten moest beantwoorden. Het bestaan van een opsporingsonderzoek naar die feiten volstond voor de verwerende partij om deze (nog niet bewezen) feiten in aanmerking te nemen bij de beoordeling of verzoeker al dan niet bij ordemaatregel voorlopig geschorst diende te worden. Dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat dit diende te gebeuren wordt in de bestreden beslissing mede verantwoord door de vaststelling dat verzoeker niet tegensprekt (1) dat hij contact heeft opgenomen met één van de mogelijke inschrijvers op een overheidsopdracht vooraleer een offerte werd ingediend, (2) dat hij een contract heeft gesloten met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 D3 met van de opdracht afwijkende voorwaarden en (3) dat hij noch het politiecollege, noch de politieraad ter gelegenheid van het nemen van de gunningsbeslissing heeft ingelicht over al dan niet gerechtvaardigde, gewijzigde intenties of een reeds ondertekende overeenkomst. Deze door verzoeker niet tegengesproken feitelijke vaststellingen konden door de verwerende partij in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de vraag of de aanwezigheid van verzoeker verenigbaar was met het belang van de dienst.

Dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan bijgevolg niet aangenomen worden: deze feitelijke gegevens missen iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het

de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

9. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het derde middel voert verzoeker een “tweede motiveringsgebrek” aan nu uit de uiteenzetting der feiten in de bestreden beslissing blijkt dat hij zou hebben gevraagd om een ander voertuig, een Volvo, te leveren terwijl dit niet correct is. Volgens verzoeker heeft hij in zijn e-mail van 26 juli 2011 louter de specificaties opgevraagd met de melding dat hij, indien de wagen binnen budget zou vallen, de markt opnieuw zou bevragen via een openbare aanbesteding. Aldus acht verzoeker artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat ook de auditeur in zijn verslag ter gelegenheid van de zitting van 10 mei 2012 naar aanleiding van de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing ten onrechte stelde dat hij zelf de Volvo heeft besteld zodat de Raad van State in die zin verkeerd geadviseerd werd. Verzoeker betwist de repliek van de verwerende partij

dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet bestellen van een Volvo bij CIAC Fleet en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het tweede middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds *prima facie* uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van verzoeker omtrent de feiten te beantwoorden (*supra*, punt 8). Dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan niet aangenomen worden: dit feitelijk gegeven mist iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich voor deze maatregel immers ook gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst

verantwoorden aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. Deze vaststelling is op zich een afdoende motief.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

12. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. In een vierde middel voert verzoeker een “derde motiveringsgebrek” aan doordat uit de uiteenzetting der feiten in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat hij handelingen zou hebben gesteld met slechte budgettaire implicaties. Volgens verzoeker paste de Volvo echter wel degelijk binnen het vooropgestelde budget. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet overschrijden van het budget en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

14. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het derde middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds *prima facie* uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van verzoeker omtrent de feiten te beantwoorden (*supra*, punt 8). Dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan niet aangenomen worden: de vraag daargelaten of de stelling van verzoeker wel klopt, mist dit feitelijk gegeven iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich voor deze maatregel immers ook gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid

onverenigbaar was met het belang van de dienst verantwoord aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. Deze vaststelling is op zich een afdoende motief.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

15. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert in zijn vijfde middel een “vierde motiveringsgebrek en tweede schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan, aangezien de verwerende partij hem verwijt dat hij heeft getekend voor een wagen die niet de beste was volgens de openbare aanbesteding. Door de verwerende partij werd gekozen voor de Opel Astra op basis van de cilinderinhoud terwijl de cilinderinhoud niet werd gehanteerd als criterium voor de rangschikking van de wagens in het gunningsverslag. Bovendien voldeed volgens verzoeker noch de Skoda Octavia, volgens het gunningsverslag de meest voordelige offerte, noch de

Opel Astra aan de vereisten van het lastenboek wat de cilinderinhoud betreft. De Volvo daarentegen voldeed er wel aan. Verzoeker acht dan ook de motiveringsplicht geschonden doordat de verwerende partij enerzijds een wagen kiest die niet voldoet aan het lastenboek en anderzijds hem sanctioneert omdat hij heeft getekend voor een wagen die daar wel aan voldoet. Verzoeker stelt bovendien dat de verwerende partij niet op dit reeds ter gelegenheid van het verhoor aangebrachte middel antwoordt zodat de motiveringsplicht op tweeledige wijze is geschonden en er tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet bestellen van een voertuig conform het lastenboek en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

17. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het vierde middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds *prima facie* uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van verzoeker omtrent de feiten te

beantwoorden (*supra*, punt 8). Dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan niet aangenomen worden: de vraag daar gelaten of de stelling van verzoeker wel klopt, mist dit feitelijk gegeven iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich voor deze maatregel immers ook gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst verantwoorden aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. Deze vaststelling is op zich een afdoend motief. De verwerende partij heeft bij het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht om inzake de feiten te antwoorden op alle argumenten van verzoeker. Het volstaat dat de verwerende partij afdoende verantwoordt waarom de aanwezigheid van verzoeker niet verenigbaar is met het belang van de dienst. Door niet op alle argumenten van verzoeker te antwoorden schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

18. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het

auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vijfde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In het zesde middel voert verzoeker een “vijfde motiveringsgebrek en derde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Hij zet daarbij uiteen dat hij van mening was dat hij nakende prijsstijgingen kon vermijden zodat zijn handeling mogelijks kan geïnterpreteerd worden in het licht van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’. Die bepaling verleent aan de korpschef de bevoegdheid om elke maatregel te nemen die noodzakelijk is voor de goede werking van het korps. Verzoeker wijst er op dat de ervaring van de laatste jaren aantoont dat CIAC Fleet bijna altijd als beste uit de gunningsprocedure komt zodat hij er geen graten in zag om op de formaliteiten vooruit te lopen. Door niet op dit reeds ter gelegenheid van het verhoor aangestipte middel te antwoorden, heeft de verwerende partij volgens verzoeker de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op het al dan niet dienen van het belang van de politiezone en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten of hij zulks heeft gedaan.

Beoordeling

20. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het vijfde middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds *prima facie* uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van de verzoeker omtrent de feiten te beantwoorden (*supra*, punt 8). Dat de bestreden beslissing de formele-motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan niet aangenomen worden: dit feitelijk gegeven mist iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich voor deze maatregel immers ook gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst verantwoorden aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. Deze vaststelling is op zich een afdoende motief. De verwerende partij heeft bij het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht om inzake de feiten te antwoorden op alle argumenten van verzoeker. Het volstaat dat de verwerende partij afdoende verantwoordt waarom de aanwezigheid van verzoeker niet verenigbaar is met het belang van de dienst. Door niet op alle argumenten van verzoeker te antwoorden schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

21. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het zesde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het zevende middel voert verzoeker een “zesde schending van de motiveringsplicht, vierde schending van de zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding en schending van de wet” aan omdat de verwerende partij op geen enkele wijze aantoont dat er enige onrust zou zijn, dat er noodzaak zou zijn om de werking van de dienst te herstellen of dat zijn aanwezigheid werkelijk onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst. Door niet te antwoorden op de elementen die verzoeker reeds eerder in die zin heeft geformuleerd, acht hij ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoeker wijst er op dat drie leden van het zeskoppige managementteam sinds begin oktober 2012 perfect op de hoogte waren van de leasing van de Volvo, dat zij gedurende de volgende vier maanden in normale omstandigheden verder hebben gewerkt en dat de leasing nooit ter sprake

is gekomen. Verzoeker leidt daaruit af dat de leasing voor het managementteam niet als moeilijk aanvaardbaar of als wantrouwen en onrust-inducerend werd ervaren. Verzoeker haalt vervolgens een aantal elementen aan die hij ter gelegenheid van zijn verhoor heeft aangebracht en die volgens hem wijzen op de afwezigheid van onrust. Het gaat daarbij in hoofdzaak om de twee verlengingen van zijn mandaat als korpschef die erop wijzen dat hij zijn job wel degelijk goed doet. Deze argumenten werden volgens verzoeker niet weerlegd, noch in algemene termen, noch gesteund op specifieke feitelijke elementen. Daarnaast stelt verzoeker dat er onmiddellijk na het ondertekenen van het contract met CIAC Fleet een e-mail is vertrokken van commissaris P. V. naar adviseur T. H., secretaris van het politiecollege en de politieraad, waarin hij zijn bezorgdheid uitte omtrent de leasing in het kader van de wet op de overheidsopdrachten. Deze e-mail werd vervolgens doorgestuurd naar commissaris L. P., die op zijn beurt burgemeester Y. D., voorzitter van het politiecollege, op de hoogte heeft gesteld. Verzoeker wijst er op dat hij nooit de gelegenheid heeft gekregen om die e-mail te lezen en dat het feit dat er gedurende verscheidene maanden geen enkele actie werd ondernomen door burgemeester Y. D. bewijst dat er geen sprake was van enige onrust. Bovendien is het volgens verzoeker een algemeen bekend gegeven dat, mocht er toch sprake zijn van enige onrust, politiemensen geen tweeënhalve maand nodig hebben om de rust te laten weerkeren. Bovendien behoeft de werking van de dienst volgens verzoeker geen herstel, integendeel, hij ziet meer elementen *pro* dan *contra* het belang van de dienst doch de verwerende partij weerlegt deze elementen niet, noch doet zij enige moeite hiertoe. Verzoeker betwist de stelling in de bestreden beslissing als zou zijn aanbod om tijdelijk en vrijwillig in verlof te gaan impliceren dat hij zelf zou beseffen dat zijn aanwezigheid het belang van de dienst niet dient. Bovendien is er een onverenigbaarheid vereist, waar de verwerende partij blijkbaar genoeg neemt met het niet dienen van het belang van de dienst. Verzoeker voert ten slotte aan dat hij schriftelijk in zijn verweer ter gelegenheid van het verhoor heeft aangeboden om een stap opzij te zetten als korpschef tot de conclusies van het parket aan het college zijn bezorgd, maar dat de verwerende partij ook hierop niet antwoordt. Verzoeker besluit dat artikel 59 van de tuchtwet is geschonden doordat hem een voorlopige schorsing wordt opgelegd terwijl zijn

aanwezigheid niet onverenigbaar is met het belang van de dienst en dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden door een beslissing te nemen zonder rechtsgrond. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord werpt verzoeker op dat de auditeur in zijn verslag naar aanleiding van de vordering tot schorsing over het hoofd ziet dat hij van in den beginne heeft aangeboden om in een andere functie te worden tewerkgesteld. Hij wijst daarbij op de brief die hij ter terechtzitting op 10 mei 2012 heeft bijgebracht en waaruit blijkt dat “het lagere korps” wel met hem wil samenwerken. Volgens verzoeker is er dan ook minstens “in de lagere regionen” van het korps geen onverenigbaarheid met het belang van de dienst zodat er geen enkele gegronde reden is om hem daar niet tewerk te stellen. Ook de verwerende partij gaat daaraan voorbij in haar memorie van antwoord. Bovendien meent verzoeker dat het politiecollege niet tegelijk rechter en getuige kan zijn en dus niet zomaar kan stellen dat er een vertrouwensbreuk is tussen hem en het politiecollege, hetgeen hij ook formeel betwist. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat het politiecollege binnen de marges van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid zou zijn gebleven. Volgens verzoeker beschikt het politiecollege niet over de discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of er inderdaad sprake is van een onverenigbaarheid van de dienst maar enkel om te beoordelen welk gevolg zij hieraan verbindt. De aanwezigheid in de dienst moet immers werkelijk - hetgeen restrictief moet worden geïnterpreteerd - onverenigbaar zijn met de dienst. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord, meent verzoeker dat geen enkele regulering verbiedt of verhindert dat hij een lagere functie zou uitoefenen, zeker nu hij daar zelf om heeft gevraagd. Ook een tijdelijke overplaatsing binnen de zone, die vier gemeenten omvat, was volgens verzoeker wel degelijk mogelijk. Een vertrouwensbreuk jegens de bestuurlijke overheden impliceert volgens verzoeker geen onverenigbaarheid met het belang van de dienst wanneer hij een functie mag uitoefenen waarbij hij enkel contacten heeft met het (lagere) korps. Verzoeker besluit dat uit alles blijkt dat er meer elementen wijzen op rust dan dat er elementen

voorhanden zijn die wijzen op onrust, laat staan dat er sprake is van een werkelijke, strikt te interpreteren, onverenigbaarheid met het belang van de dienst.

Beoordeling

23. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Verzoekers standpunt dat de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst kan niet bijgevalen worden. De bestreden ordemaatregel werd opgelegd met toepassing van artikel 59 van de tuchtwet overeenkomstig welke bepaling de verwerende partij gelet op het bestaan van een opsporingsonderzoek de mogelijkheid had verzoeker voorlopig te schorsen indien zijn aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst. De beoordeling van deze voorwaarde veronderstelt per definitie een appreciatie, en bijgevolg een discretionaire beoordeling.

Te dezen blijkt dat de procureur des Konings de voorzitter van het politiecollege bij brief van 7 februari 2012 ervan in kennis heeft gesteld dat er een opsporingsonderzoek lastens verzoeker werd gevoerd wegens belangenenneming en dat de verwerende partij intussen feitelijke kennis had van de door verzoeker niet tegengesproken vaststellingen dat hij contact had opgenomen met één van de mogelijke inschrijvers op een overheidsopdracht vooraleer een offerte was ingediend, dat hij een contract met die inschrijver heeft ondertekend voor de huur van een dienstvoertuig, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden, en dat hij noch het politiecollege, noch de politieraad hierover heeft ingelicht. Het is in die context niet buiten elke redelijkheid dat het politiecollege geoordeeld heeft dat hierdoor een vertrouwensbreuk ontstaan is, in de eerste plaats met het college zelf en ook met (minstens een deel van) het personeel. De verwerende partij heeft dit overigens uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt was zij er niet toe verplicht - zo zij daar wettelijk al de mogelijkheid toe had - in te gaan op de vraag van verzoeker om in een lagere functie tewerkgesteld te worden. Tevens belet het argument dat bepaalde personeelsleden van de politiezone (ontvanger, bepaalde leden van het managementteam en bepaalde leden van het 'lager' korps) van oordeel zijn dat het vertrouwen niet geschaad is, niet dat het politiecollege kon oordelen dat er een vertrouwensbreuk ten opzichte van haar is, hetgeen op zich volstaat om te besluiten dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst. Dat het politiecollege als hiërarchische overheid van de korpschef hierover niet zou kunnen oordelen druist in tegen de logica van de hiërarchie en de hieraan verbonden bevoegdheden en verantwoordelijkheden.

Het middel is ongegrond.

24. Verzoeker betwist deze conclusie weliswaar, doch na kennisneming van het verslag van het auditoraat heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot de kritiek dat hij "het niet eens is met het standpunt van de auditeur" en het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het zevende middel ongegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

25. In het achtste middel voert verzoeker een “zevende schending van de motiveringsplicht en vijfde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan aangezien de verwerende partij stelt dat hij aan CIAC Fleet zou hebben gevraagd om een ander voertuig te leveren voor wat betreft perceel 1. Daarmee stelt de verwerende partij volgens verzoeker de feiten, alweer, verkeerd voor nu hij per e-mail van 26 juli 2011 een vraag aan CIAC Fleet heeft gesteld inzake perceel 3. Het gaat daarbij om een geheel andere wagen, met geheel andere budgettaire implicaties, terwijl daar nochtans op werd gesteund om de ordemaatregel op te leggen. Aldus acht verzoeker ook artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker de repliek van de verwerende partij dat zijn kritiek geen afbreuk zou doen aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. De onverenigbaarheid van zijn aanwezigheid met het belang van de dienst wordt immers rechtstreeks gesteund op de voorstelling van de feiten inzake de gunning van de voertuigen en de onrust die dit zou teweegbrengen bij het personeel. Het is volgens verzoeker dan ook wel degelijk van belang te weten hoe de gunning van de voertuigen in zijn werk is gegaan. Verzoeker wijst er op dat volgens de verwerende partij het ondertekenen van een contract met CIAC Fleet voor de huur van een Volvo XC60 met van de opdracht afwijkende voorwaarden aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing, zodat men niet kan stellen dat ieder verweer dat niet te maken heeft met het opsporingsonderzoek of de onverenigbaarheid met het belang van de dienst irrelevant zou zijn. Het nemen van een ordemaatregel staat los van de schuldvraag, terwijl de verwerende partij zich net baseert op het schuldig zijn aan het niet navolgen van de wet op de overheidsopdrachten om de ordemaatregel op te leggen. Daarmee heeft de verwerende partij volgens verzoeker haar macht overschreden. Ondergeschikt betoogt verzoeker nog dat de verwerende partij

onmogelijk haar beslissing tot het nemen van een ordemaatregel kan motiveren aan de hand van een element dat met de grond van de zaak te maken heeft en dat zulks een motiveringsgebrek impliceert.

Beoordeling

26. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het zevende middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van de verzoeker omtrent de feiten te beantwoorden (*supra*, punt 8). Dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten kan niet aangenomen worden: dit feitelijk gegeven mist iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich voor deze maatregel immers gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst verantwoorden aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. De vraag of het perceel 1 of perceel 3 betrof heeft in die context geen belang. De vaststelling dat verzoeker buiten zijn bevoegdheid gehandeld heeft is op zich een afdoende motief. De verwerende partij heeft bij het

opleggen van de ordemaatregel niet de plicht om inzake de feiten te antwoorden op alle argumenten van verzoeker. Het volstaat dat de verwerende partij afdoende verantwoordt waarom de aanwezigheid van verzoeker niet verenigbaar is met het belang van de dienst. Door niet op alle argumenten van verzoeker te antwoorden schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet.

Het middel is ongegrond in zoverre het de schending van de formelemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert vermits die bepaling enkel de motivering van jurisdictionele beslissingen betreft.

27. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het achtste middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

I. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

28. In het negende middel voert verzoeker een “tweede schending van de wet en tweede machtsoverschrijding” aan omdat de verwerende partij zich meent te kunnen steunen op artikel 3 van de tuchtwet terwijl dit artikel de tuchtstraffen regelt. Volgens verzoeker bevestigt dit het vermoeden dat de

verwerende partij hem nu reeds wenst te sanctioneren, terwijl zulks nog niet aan de orde is.

Beoordeling

29. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het achtste middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012. De Raad heeft dit middel dan *prima facie* als volgt beoordeeld:

“13. Artikel 3 van de tuchtwet omschrijft het begrip ‘tuchtvergriep’ als volgt: ‘elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf’.

In de aanhef van de bestreden beslissing wordt inderdaad onder meer verwezen naar artikel 3 van de tuchtwet. Deze verwijzing toont op zich niet aan dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de verzoeker tuchtrechtelijk heeft willen straffen, temeer daar in de bestreden beslissing met verwijzing naar de artikelen 59 tot 65 van de tuchtwet op omstandige wijze wordt uiteengezet dat de voorwaarden voor het opleggen een voorlopige schorsing als tijdelijke en bewarende maatregel vervuld zijn.

Het achtste middel is niet ernstig.”

Met dit middel beoogt verzoeker aan te voeren dat de verwerende partij hem een verdoken tuchtsanctie wil opleggen. Dit vermoeden wordt enkel gesteund op de loutere verwijzing in de aanhef van de bestreden beslissing naar onder meer artikel 3 van de tuchtwet.

Een personeelslid dat aanvoert dat het bestuur hem enkel naar de vorm een ordemaatregel heeft opgelegd terwijl het in wezen beoogde hem tuchtrechtelijk te straffen voor een bepaalde misdraging, moet aanwijzingen geven die, door hun onderlinge samenhang, toelaten te besluiten dat het bestuur tuchtrechtelijk heeft willen optreden, dat wil zeggen dat het bestuur hem heeft

willen straffen voor dat schuldige gedrag. Aangezien verzoeker geen enkele concrete aanwijzing bijbrengt op grond waarvan zou kunnen afgeleid worden dat de verwerende partij hem met de ordemaatregel tuchtrechtelijk heeft willen sanctioneren moet het middel als ongegrond afgewezen worden.

30. Verzoeker betwist deze conclusie weliswaar, doch waar hij in zijn laatste memorie betoogt dat “uitvoerig werd uiteengezet welke zware schade [hij] door de maatregel lijdt”, moet worden vastgesteld dat hij op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag geeft aan het middel. Voor het overige verzuimt hij om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt hij zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het negende middel ongegrond.

J. Tiende middel

Uiteenzetting van het middel

31. In het tiende middel voert verzoeker een “achtste schending van de motiveringsplicht en zesde schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan. Hij betoogt dat de zin op pagina acht van de bestreden beslissing “Onderneemt het politiecollege verder standpunt in...” niet leesbaar is. Men kan nochtans bezwaarlijk motiveren op grond van onleesbare zinnen.

Beoordeling

32. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Het blijkt dat in de door verzoeker aangehaalde passage in het woord “Onder” de “O” weggevalen is, waardoor er te lezen staat “nder neemt het politiecollege verder standpunt in ten aanzien van het verweer dat de termijn van de voorlopige schorsing niet kan worden aanvaard.”

Het getuigt van weinig ernst op grond hiervan een middel te ontwikkelen, nu met een minimum aan goede wil kan begrepen worden dat de “O” is weggevalen. Dat de raadsman van verzoeker dit begrepen heeft blijkt uit het middel waar hij zelf aangeeft dat er “onderneemt” zou staan, en waarbij hij dan ten onrechte de spatie tussen “onder” en “neemt” weglaat. Hoewel de zin niet meteen glashelder gesteld is, is hij zeker niet onleesbaar of niet te begrijpen. Van enige schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht is dan ook geen sprake.

33. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tiende middel ongegrond.

K. Elfde middel

Uiteenzetting van het middel

34. In het elfde middel voert verzoeker een “negende schending van de motiveringsplicht” aan omdat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt door in de bestreden beslissing te stellen dat het dossier niet complex zou zijn terwijl zij

eerder stelde dat zij nog moet antwoorden op zijn inhoudelijke verweer nu er nog een onderzoek loopt. Volgens verzoeker wijst het feit dat het geval nog moet worden onderzocht toch op enige complexiteit.

Beoordeling

35. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Het spreekt voor zich dat het onderzoek waarnaar verwezen wordt het opsporingsonderzoek is dat niet door de verwerende partij wordt gevoerd. De verwijzing naar dit onderzoek is dan ook niet tegenstrijdig met de stelling van de verwerende partij dat de zaak geenszins complex is. Dat de zaak niet complex is blijkt uit de niet tegengesproken vaststellingen dat verzoeker contact heeft genomen met CIAC Fleet, dat hij een contract gesloten heeft voor de huur van de Volvo, met van de opdracht afwijkende voorwaarden en dat hij noch het politiecollege, noch de politieraad hierover heeft ingelicht. Gelet op deze niet gecontesteerde vaststellingen is de stelling dat het dossier geenszins complex is gerechtvaardigd. Het middel is ongegrond.

36. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het elfde middel ongegrond.

L. Twaalfde middel

Uiteenzetting van het middel

37. In het twaalfde middel voert verzoeker een “tiende schending van de motiveringsplicht en zevende schending van de zorgvuldigheidsplicht” aan aangezien nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld dat hij sedert 2002 beschikt over een dienstvoertuig zodat hij geenszins nood had aan een nieuw voertuig.

Beoordeling

38. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Dit middel stemt overeen met het negende middel in zaak A. 204.712/XIV-35.749 waarover de Raad van State naar aanleiding van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 219.381 van 16 mei 2012.

Bij de beoordeling van het tweede middel is uiteengezet waarom de verwerende partij voor het opleggen van de ordemaatregel niet de plicht heeft de feiten te bewijzen, noch om de argumenten van verzoeker omtrent de feiten te beantwoorden (*supra*, punt 8).

Dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat ze gesteund is op een onjuiste beoordeling van de feiten - er wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker reeds over een dienstvoertuig beschikt zodat de indruk ontstaat dat hij nood zou hebben gehad aan een nieuw dienstvoertuig - kan niet aangenomen worden: dit feitelijk gegeven mist iedere relevantie ten aanzien van de vraag of aan verzoeker een voorlopige schorsing bij ordemaatregel kon opgelegd worden. De verwerende partij heeft zich

voor deze maatregel immers gebaseerd op de door verzoeker niet tegengesproken vaststelling dat hij op eigen houtje zonder het politiecollege of de politieraad in te lichten een contract heeft gesloten voor de huur van een Volvo, en dit met van de opdracht afwijkende voorwaarden. Deze niet tegengesproken feitelijke vaststelling kan redelijkerwijze op zich het oordeel van de verwerende partij dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar was met het belang van de dienst verantwoorden aangezien verzoeker geen enkele bevoegdheid had om aldus te handelen. Deze vaststelling is op zich een afdoende motief. Het niet vermelden dat verzoeker over een dienstvoertuig beschikte is in die context noch strijdig met de motiveringsplicht, noch met het zorgvuldigheidsbeginsel.

39. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich tot het handhaven van zijn standpunt.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het twaalfde middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques